

Willy Wientjes, ondernemer en vrijwilliger:

“Je moet er met zijn allen voor gaan anders wordt het niets”

Ooit begon Willy Wientjes (67) als onderwijzer om na drie maanden de overstap te maken naar Van Lente Elektrotechniek, het installatiebedrijf van zijn schoonvader. Vol passie bouwde hij het bedrijf verder uit om het in 2000 met een gerust hart over te dragen aan zijn opvolger. “Het was tijd om los te laten.”

Van onderwijzer naar de installatietechniek?

“Ja, hoe gaat dat he? Ik kreeg verkering met mijn huidige vrouw. Haar vader had een installatiebedrijf en hij zocht een opvolger. Omdat ik altijd al geïnteresseerd was in techniek, was het voor mij een logische stap. En ik moet zeggen, ik heb het onderwijs nooit gemist. Ik heb mijn ziel en zaligheid in de elektrotechniek gestopt, hoewel ik er in het begin niet heel veel van wist. Als eerste heb ik de opleiding voor installateur gevolgd en daarna heb ik vanuit de bedrijfstak een opleiding bedrijfseconomie gedaan. In 1965 stapte ik over de drempel en in 1976 ben ik directeur van de toko geworden.”

En altijd met passie ondernemer geweest?

“Jazeker. Door de jaren heen heeft Van Lente zich gespecialiseerd in de industriële automatisering. Binnen bedrijven verlopen de processen steeds meer computergestuurd. De logische opbouw daarvan en de software ontwikkelen wij dan. Met de opkomst van de computer was dat in die tijd een booming business. Ik heb de hele opbouw ervan meegemaakt. Toen ik het bedrijf overnam werkten er 24 mensen, toen ik in 2000 afscheid nam, werkten er 94 mensen.”

Nooit een zakelijke dip meegemaakt?

“Begin jaren tachtig stortte de markt als een gek in. Dan is het zaak om te blijven geloven in wat je doet. Je moet een visie uitzetten en daar achter blijven staan. En ook in slechte tijden blijven investeren in je mensen. Dat geldt overigens niet alleen dan. Je moet de medewerkers er iedere dag weer bij betrekken, ze motiveren door zelf enthousiast en oplossingsgericht te zijn. Als een bloedhond erboven op zitten werkt niet. Ruimte geven wel, dan gaat alles gemakkelijker. Als je medewerkers goed behandelt, willen ze zich ook voor 100 procent voor je inzetten. Ik heb altijd gezegd: ‘Ik ben directeur van dit bedrijf omdat dat toevallig op mijn visitekaartje staat. Maar als ik mijn werk niet goed doe hebben jullie geen eten en dat is andersom ook zo.’ Je moet er met zijn allen voor gaan anders wordt het niets.”

Maar aan alles komt een eind?

“Op een gegeven moment wordt het tijd om het stokje over te dragen. Zo’n beslissing is niet gemakkelijk, want het is toch je kindje. Een familiebedrijf is nu eenmaal speciaal. Je hebt de mensen zelf aangenomen, je kent ze allemaal goed, met zijn allen heb je het bedrijf groot gemaakt, dus dat moet je goed afronden. Ik was in onderhandeling met een paar grote partijen, maar dat vlotte niet echt. Het ging mij niet echt om het geld, voor mij was het essentieel dat de nieuwe eigenaar goed om zou gaan met het personeel. Ik wilde daar afspraken over maken, maar dat kwam maar niet rond. Ik had het gevoel dat ze dachten: we geven die man een zak met geld, laten hem nog een jaartje meelopen en dan is het klaar. Niet dus, want ik heb het niet aan ze verkocht.”

Een tegenvaller, of toch niet?

“Het was even zoeken hoe het verder moest. Collega-ondernemers in dezelfde branche hadden een participatiemaatschappij opgericht. Daar ben ik mee gaan praten. Gechargeerd gezegd: binnen vijf minuten waren we eruit. Ik had er misschien meer aan kunnen verdienen, maar ach, minder van veel krijgen is niet erg. Ik wilde er een goed gevoel bij hebben. Weten dat ik de medewerkers ook na die tijd recht in de ogen zou kunnen kijken. Vervolgens heb ik me ingekocht in de participatiemaatschappij. We zijn met zijn vijven en hebben inmiddels acht bedrijven op het gebied van elektrotechniek, cv en sanitair, verspreid over heel Nederland.”

Drukker dan ooit lijkt het wel

“Op dit moment werk ik niet meer in het bedrijf maar meer op afstand. In eerste instantie waren we alle vijf commissaris van de bedrijven, maar dat werkt niet. Je blijft toch ondernemer, je hebt de neiging om je met zaken te bemoeien. Dat is niet goed, want dan loop je de dagelijkse leiding voor de voeten. Dus zijn we overgestapt op het

mentorschap. Ik ben praatpaal, klankbord en soms adviseur. Wat ook één van de taken is, is het binnenhalen van nieuwe, voor ons interessante, bedrijven”

Rust u nu op uw lauweren?

“Ha ha, daar heb ik geen tijd voor. Ik heb namelijk nog een passie: voetbalclub Go Ahead Eagles. Voetbal is een passiesport bij uitstek, in zo’n omgeving voel ik me thuis. Als je jaren goed aan de maatschappij hebt verdiend, is het prettig om voor dezelfde maatschappij wat terug te kunnen doen. Op vrijwillige basis regel ik alles wat te maken heeft met licenties en regelgeving. Dat betreft milieu, arbo, fysieke veiligheid van het stadion en in het kader daarvan de contacten met de KNVB en de gemeente. Twee middagen in de week ben ik vrij, voor de rest ben ik hele dagen hier. Daarnaast ben ik aandeelhouder van de club Go Ahead Eagles. Het ondernemersbloed kruipt nu eenmaal waar het niet kan gaan. De voorzitter en ik besturen samen de holding waarbij onze hoofdtaak is ervoor te zorgen dat de financiën op peil blijven. Echt, ik verveel me geen moment.”